

NOVÝ HERCULE POIROT

Agatha
Christie®

VRAŽDY
S MONOGRAMOM

SOPHIE HANNAHOVÁ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Sophie Hannah: The Monogram Murders
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

*V texte sú použité verše W. Shakespeara v preklade
Lubomíra Feldeka (Sonety, Petrus 2004; Búrka, Ikar 2008).*

The Monogram Murders Copyright © 2014 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Vraždy s monogramom* © 2021 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2321-4

Venované Agathe Christie

POĎAKOVANIE

Nesmiernu vďaku vyjadrujem nenapodobiteľnému Petrovi Strausovi, ktorý je aspoň takým dobrým literárnym agentom, ako je Poirot detektívom; Mathewovi a Jamesovi Prichardovcom, lebo ma počas práce inšpirovali, pomáhali mi a podporovali ma; skvelej Hilary Strongovej, s ktorou je dobrá spolupráca aj zábava; senzačnému tímu britskej aj americkej časti vydavateľstva HarperCollins, predovšetkým Kate Eltonovej a Natashi Hughesovej (za iniciatívny a zaniatený editorský prístup), Davidovi Brownovi (za to isté a za ne jeden rozhovor o psoch, ako aj za príležitostné preberanie čudesných polohysterických telefonátov! David väčšinou spravuje pozostalosť zosnulých autorov, len málokedy vezme pod ochranné krídla niekoho žijúceho – a môžem zodpovedne vyhlásiť, že tí, čo to neskúsili, prišli o veľa). Ďakujem Louovi Swannellovi, Jennifer Hartovej, Anne O'Brienovej, Heike Schüsslerovej, Danielle Bartlettovej, Damonovi Greeneyovi, Margaux Weismanovej, Kaitlin Harriovej, Joshovi Marwellovi, Charliemu Redmaynovi, Virginii Stanleyovej, Laure Di Giuseppeovej, Liate Stehlikovej, Kathryn Gordonovej a mnohým ďalším fantastickým ľuďom, všetkým, ktorí boli zainteresovaní a pomohli mi prežiť toto úžasné, neuveriteľné dobrodružstvo. (V poďakovaniach sa prívlastkami nikdy nemá šetriť.) Vďaka aj agentúre Four Colman Getty za skvelý marketing.

Zvláštna, priam ospevná vďaka, zasluhujúca si samostatný odsek, patrí inšpiratívne mu Danovi Mallorymu, ktorý mi pripomenul všetko, čo sa mi na písaní a knihách páči.

Ďakujem Tamsen Harwardovej, že mi v pravý čas významne poradila s rozvíjaním deja.

Nakladateľstvo Hodder & Stoughton, ktoré vydáva moje psychologické trilery, bez ujmy a celkom v pohode prežilo môj únik za Poirotom, žiadali ma len o jedno – aby som sa vrátila do Hodder Towers bez vykrútených fúzov. Som im nesmierne zaviazaná.

Srdečná vďaka každému, kto sa pochvalne vyjadril o mojom diele na Twitteri aj v reálnom živote – osobitne mi prichádzajú na um Jamie Berenthal a Scott Wallace Baker, som nesmierne rada, že ma voviedli do sveta Agathiných fanúšikov.

JENNIE SA DÁ NA ÚTEK

1

„Ja len hovorím, že sa mi nepozdáva,“ zašuškala čašníčka s neposlušným účesom. Jej hlasný šepot doliehal až k osamelému návštevníkovi kaviarne Pleasant's. Uvažoval, či sa jej výrok vzťahuje na inú čašníčku alebo na niektorého stáleho zákazníka, ako je napríklad on.

„Nemusí sa mi predsa páčiť každý, no nie? Ale ty si myslíš, čo chceš.“

„Podľa mňa je celkom milá,“ vyhlásila tá druhá, nižšia, s okrúhlou tvárou, no už menej presvedčivo než pred chvíľou.

„To je celá ona, ale keď je na koni, ožije a začne trúsiť jedovaté reči. A pritom by to malo byť presne naopak. Poznám ja také typy, netreba im veriť!“

„Prečo – naopak?“ spýtala sa servírka s tvárou ako mesiačik.

Hercule Poirot, jediný návštevník podniku v ten februárový večer o pol ôsmej, však presne vedel, čo má na mysli dievčina s rozlietanými vlasmi. V duchu sa usmial. Nepočul od nej bystrú poznámku prvý raz.

„Každému sa dá prepáčiť ostrejšie slovo, keď si ho niekto zasluži. Tiež s tým mám bohaté skúsenosti. Ale keď som šťastná, mám chuť rozdávať radosť. Tak by to malo byť. No sú aj takí ako ona – najhorší sú práve vtedy, keď sa im darí. A na tých si treba dávať pozor.“

Bien vu, pomyslel si Hercule Poirot. *De la vraie sagesse populaire*. Ozaj ľudová múdrosť.

Dvere na kaviarni sa rozleteli, až narazili do steny. Zastala v nich žena v svetlohnedom kabáte a trochu tmavšom klobú-

ku. Plavovláska. Poirot jej nevidel do tváre. Obzerala sa poza plece, akoby čakala, že je niekto za ňou.

Stačilo pár sekúnd a studený vzduch vyhnal z neveľkej miestnosti všetko teplo. Za normálnych okolností by to Poirota rozčúlilo, no tentoraz venoval skôr pozornosť osobe, čo sem tak dramaticky a bezohľadne vtrhla.

Zakryl si dlaňou šálku, aby mu nevychladol nápoj. V tomto podniku s krivými stenami na St Gregory's Alley, v neveľmi vábnej londýnskej štvrti, varili podľa Poirota najlepšiu kávu na svete. Väčšinou nepíjal tento mok pred večerou ani po nej – za normálnych okolností by ho podobná predstava doslova desila –, no každý štvrtok urobil výnimku a prichádzal presne o 19.30. Teraz už pokladal túto pravidelnú odchýlku od bežného správania za akúsi svoju malú tradíciu.

Menej ho už tešili „tradície“ podniku: príbor, pohár a obrúsok na jeho stole bývali zásadne rozložené šlendriánsky. Personál sa očividne nazdával, že stačí, ak predmety ležia na stole, nezáleží na tom ako. Poirota to vždy rozladilo a okamžite po príchode žiadal nápravu.

„Prepáčte, slečna, mohli by ste zatvoriť, ak chcete ísť dnu?“ zavolala tá strapatá na osobu v hnedom klobúku a kabáte, ktorá sa jednou rukou pridržala verají a jednostaj akoby kohosi vyzerala na ulici. „Alebo aj keď nechcete. Neradi by sme tu zamrzli.“

Žena vošla. Zavrela, no neospravedlnila sa, že nechala tak dlho otvorené. Bolo počuť, ako nahlas a prerývane dýcha. Nikoho si nevšímala. Poirot ju pozdravil tichým „dobrý večer“. Pootočila sa k nemu, no nereagovala. V očiach mala akýsi zvláštny des, čo na okolie pôsobil priam fyzicky nákazlivo.

Poirot už zrazu nebol vyrovnaný a pokojný, ako keď prišiel. Idylka sa vytratila.

Neznáma rýchlo prešla k oknu a pozrela von. Aj tak nič nevidí, pomyslel si Poirot. Pohľad do tmavej noci z vysvietenej miestnosti, ktorá sa odráža v oknách, veľmi neprezradí, čo sa

deje vonku. Ona však vytrvalo civela, rozhodnutá zistiť, čo sa odohráva na ulici.

„Aha, to ste vy!“ trochu podráždene zvolala čašníčka číslo jeden. „Čo vám je? Stalo sa niečo?“

Žena v hedom kabáte a klobúku sa otočila. „Nie, ja...“ zavzlykala. Potom sa jej podarilo ovládnuť. „Nič. Môžem si sadnúť do kúta?“ Ukázala na stôl najďalej od vchodu.

„Nech sa páči, voľné je hocikde, okrem stola, kde sedí tamten pán. Všade je prestreté.“ Zrazu si spomenula na Poirota a oznámila mu, že večera už bude čoskoro hotová. Jej slová Poirota potešili. Jedlo tu bolo takmer také dobré ako káva. Keď vzal do úvahy spomínané dve okolnosti, len ťažko bolo uveriť, že všetci zamestnanci kuchyne sú Angličania. *Incroyable*.

Strpatá sa opäť obrátila na rozrušenú ženu. „Naozaj sa nič nedeje, Jennie? Vyzeráte, akoby ste sa stretli s diablom.“

„Nie, všetko je v poriadku, ďakujem. Potrebujem akurát šálku horúceho silného čaju. Ako zvyčajne, prosím.“

Jennie sa ponáhľala k stolu do najvzdialenejšieho kúta. Keď prechádzala popri Poirotovi, akoby ho ani nevnímala. Trochu si otočil stoličku, aby ju mohol pozorovať. Očividne sa jej čosi prihodilo, no evidentne to nemienila vešať personálu na nos.

Nevyzliekla si kabát a nezložila klobúk, sadla si chrbtom k dverám, vzápätí sa obzrela ponad plece. Poirotovi sa teraz naskytla možnosť lepšie sa jej prizrieť a usúdil, že môže mať okolo štyridsať. Veľké modré vyjavené oči ani len nežmurkli, akoby hľadeli v nemom úžase. Že by ju naozaj mátal sám diabol, ako poznamenala čašníčka? Lenže tu nič podobné nehrozí – štvorcová miestnosť, stoly, stoličky, v rohu drevený vešiak na kabáty a klobúky, naklonené regály plné čajníkov najrôznejších farieb, tvarov a veľkostí.

Áno, tie police v Poirotovi vyvolávali zdesenie! Nechápal, prečo ich nevymenia za nejaké pevnejšie. Rovnako nerozumel, prečo nikto nie je schopný položiť vidličku na stôl tak, aby ležala rovnobežne s okrajom. Zrejme nie každý má rovnaké

predstavy o svete ako Hercule Poirot. On sa však už dávno zmieril s výhodami aj nevýhodami tohto poznatku.

Jennie, vykrútená na stoličke, ďalej hypnotizovala dvere, akoby čakala, že nimi každú chvíľu niekto vletí dnu. Celá sa chvela, možno aj od zimy.

Nie, usúdil Poirot, to nebude z chladu. Vnútri sa už medzitým zasa oteplilo. Keďže si Jennie sadla chrbtom ku vchodu, a pritom ho jednoducho pozorovala, Poirotovi zišlo na um jediné rozumné vysvetlenie.

Vstal, vzal si šálku s kávou a pobral sa k žene. Všimol si, že nemá snubný prsteň. „Smiem si na chvíľu prisadnúť, mademoiselle?“ Rád by jej bol napravil príbor, obrúsok a pohár – ako predtým na svojom stole, ale odolal.

„Prosím? Áno, nech sa páči.“ V jej slovách znela ľahostajnosť. Zaujímal ju výlučne dvere. Ešte vždy bola otočená, napäto ich sledovala.

„Rád by som sa vám predstavil. Volám sa... ach...“ Poirot sa odmlčal. Keby vyslovil svoje meno, čašníčky by ho počuli a už by nebol obyčajný cudzinec z kontinentu, policajný dôstojník vo výslužbe.

Meno Hercule Poirot malo na niektorých ľudí ohromujúci vplyv. Uplynulých pár týždňov si hovel v akomsi blaženom zimnom spánku a po dlhom čase opäť na chvíľu pocítil, aké príjemné je nebyť nikým.

Navyše Jennie očividne jeho meno ani prítomnosť nezaujímal. Z kútika oka sa jej vykotúľala slza, stekala jej po líci.

„Mademoiselle Jennie,“ oslovil ju Poirot krstným menom v nádeji, že tým upúta jej pozornosť. „Som bývalý policajt. Už som na dôchodku, ale predtým som často prichádzal do styku s ľuďmi, ktorí boli rozrušení podobne ako vy teraz. Nemyslím nešťastní, takých je kopa všade po svete. Hovorím o tých, čo boli presvedčení, že im niečo hrozí.“

Jeho úsilie sa predsa len stretlo s úspechom. Jennie naňho uprela vyjavené, vyľakané oči. „Ste... policajt?“

„Oui. Už dlhé roky penzionovaný, ale...“

„Takže v Londýne nemôžete nič urobiť? Myslím... nemáte tu žiadne právomoci? Zatýkať zločincov a podobne?“

„Presne tak,“ usmial sa Poirot. „Tu som len starší pán, ktorý si užíva voľný čas.“

Jennie už najmenej desať sekúnd nepozrela na dvere.

„Mám pravdu, mademoiselle? Cítite nebezpečenstvo? Obzeráte sa, lebo tušíte, že osoba, ktorej sa bojíte, vás sledovala a každú chvíľu sem môže vojsť?“

„Och, skutočne som v ohrození.“ Viac už nechcela povedať. „A naozaj už nie ste policajt?“

„Bohužiaľ,“ musel ju sklamať Poirot. „Ale mám známeho, detektíva zo Scotland Yardu, keby ste potrebovali pomoc,“ dodal predsa len, aby ju presvedčil, že nie je celkom bez vplyvu. „Je mladý, má iba čosi nad tridsať, ale myslím, že ho čaká veľká budúcnosť. Iste sa s vami rád pohovára. Ja vám môžem ponúknuť...“ Odmlčal sa, pretože k stolu podišla čašníčka s okrúhlou tvárou a priniesla čaj.

Položila ho pred Jennie a vrátila sa do kuchyne. Tam zmizla i tá s neposlušnými vlasmi. Poirot vedel, ako rada komentuje správanie stálych hostí, a tak predpokladal, že sa vybrala rozprúdiť živú debatu na tému, ako si ten cudzinec prisadol k Jenninmu stolu. Poirot sa totiž nikdy nerozprával s inými návštevníkmi kaviarne dlhšie, než bolo nevyhnutné. Ak tu práve nevečeral so svojim priateľom Edwardom Catchpoom – spomínaným detektívom zo Scotland Yardu, s ktorým býval v jednom penzióne –, oddával sa slastnému stavu hibernácie.

Klebety čašníčok ho nezaujímali a bol rád, že sa obe vytratili. Dúfal, že to Jennie rozviaže jazyk. „Rád vám poskytnem svoje služby, mademoiselle,“ ponúkal sa.

„Ste nesmierne láskavý, ale mne nikto nepomôže.“ Jennie si utrela oči. „Hoci by som bola vďačná, prijala by som to radšej než čokoľvek. No je neskoro. Už som mŕtva, teda čoskoro budem. Nemôžem sa skrývať donekonečna.“

Už som mŕtva. Jej slová vniesli do miestnosti opäť chlad.

„Mne niet pomoci,“ pokračovala, „a keby aj bolo, nezaslúžim si ju. Ale... je mi trochu lepšie, keď tu sedíte so mnou.“ Objala sa rukami, buď aby sama sebe poskytla útechu, alebo v márnej snahe ovládnuť chvenie. Z čaju si ani neodpila. „Ostaňte, prosím vás. Kým som s vami, nič sa mi nestane. Aspoň nejaká vyhládka.“

„Mademoiselle, situácia ma nanajvýš znepokojuje. Zatiaľ žijete a musíme urobiť všetko, aby ste aj nažive ostali. Povedzte mi, prosím vás...“

„Nie!“ Oči sa jej rozšírili a schúlila sa. „Nesmiete! Nemôžete tomu zabrániť. Nedá sa. Vylúčené. Keď zomriem, bude účinné zadošť spravodlivosti, konečne.“ Opäť pozrela ponad plece k dverám.

Poirot sa zamračil. Jennie sa možno cítila trochu lepšie, keď si k nej prisadol, no o ňom sa to povedať nedalo. „Rozumiem správne? Naznačujete, že vás niekto prenasleduje s vražedným úmyslom?“

Jennie naňho uprela uplakané modré oči. „Dá sa označiť za vraždu čosi, čo dopustím? Už ma unavuje večne utekať, skrývať sa, príšerne sa báť. Nech sa stane, čo sa má stať, a udeje sa to. Musí. Je to jediný spôsob, ako napraviť krivdu. Nič iné si nezaslúžim.“

„Čosi také nepripúšťam,“ protirečil Poirot. „Hoci o vašom probléme nič neviem, nesúhlasím. Hrdelný zločin nikdy nemôže nahradiť výkon spravodlivosti. Dovoľte, aby vám pomohol môj priateľ zo Scotland Yardu.“

„Nie! Nesmiete mu nič povedať. Nikomu. Sľúbte mi to!“

Hercule Poirot nerád sľuboval čosi, čo nemohol splniť.

„Čo také ste mohli urobiť, aby si to žiadalo trest v podobe smrti? Vy ste niekoho zabilí?“

„Môj skutok sa tomu vyrovná! Viete, vražda nie je jediný neodpustiteľný zločin. Vy ste sa zrejme nikdy nedopustili hriechu, však?“

„Vy áno? A nazdávate sa, že zaň musíte zaplatiť vlastným životom? *Non*. Nesúhlasím. Bol by som rád, keby ste so mnou

šli tam, kde momentálne bývam, je to neďaleko. Môj známy, pán Catchpool...“

„Nie!“ Jennie vyskočila zo stoličky.

„Sadnite si, prosím, mademoiselle.“

„Nie. Och, asi som vytárala priveľa! Ja hlúpa! Rozprávala som sa s vami len preto, lebo vyzeráte tak neškodne, myslela som si, že nie ste schopný nič podniknúť. Keby ste nepovedali, že ste penzista a cudzinec, nebola by som si pustila jazyk na špacír. Sľúbte mi jedno. Ak ma nájdú mŕtvu, prehovoríte toho vášho policajta, aby po vrahovi nepátrali.“ Tuho zažmúrila oči a zopala ruky. „Och, prosím vás, nech nik neotvorí ústa! Tento zločin sa nikdy nesmie vyšetriť. Dajte mi slovo, že toho vášho známeho detektíva presvedčíte. Ak vám leží na srdci spravodlivosť, urobte, čo žiadam.“

Vyletela k dverám ako strela. Poirot vstal, že pôjde za ňou, no keď si uvedomil, akú vzdialenosť prekonala, kým sa on vôbec zdvihol zo stoličky, opäť si sadol a zhlboka si vzdychol.

Zbytočná námaha. Jennie je preč, stratila sa v tme. Nedobehol by ju.

Z kuchyne vyšla strapatá čašníčka s Poirotovou večerou. Vôňa jedla ho však vôbec neupútala, celkom ho prešla chuť.

„Kde je Jennie?“ spýtala sa servírka, akoby bol zodpovedný za jej zmiznutie. Veď napokon aj bol. Keby bol rýchlejší, možno keby obozretnejšie volil slová...

„No to je vrchol!“ Čašníčka s neposlušnými vlasmi hodila Poirotov tanier na stôl a odpochoďovala do kuchyne. „Jennie zdrhla bez platenia!“ zakričala, len čo otvorila dvere.

„Ktovie, za čo má vlastne zaplatiť,“ zahundral si Poirot popod nos.

Minútku nato, po neúspešnom pokuse venovať sa hovädziemu rezňu s cestovinovým suflé, zaklopkal Poirot na kuchynské dvere. Strapatá čašníčka ich pootvorila tak, aby poza jej štúpľu postavičku nebolo nič vidieť.

„Nejaký problém s jedlom, pane?“

„Dovoľte, aby som zaplatil za čaj, ktorý tu mademoiselle Jennie nechala,“ ponúkol sa. „Keby ste mi za to zodpovedali niekoľko otázok.“

„Takže vy ju poznáte? Nikdy som vás spolu nevidela.“

„Nie, nepoznám. Práve preto sa chcem na ňu spýtať.“

„Prečo ste si teda k nej prisadli?“

„Vyzerala prestrašená a rozrušená. Nemohol som sa na to dívať. Chcel som jej ponúknuť pomoc.“

„Takým ako Jennie niet pomoci. Dobre, odpoviem vám na otázky, ale najprv vám jednu položím ja: Kde ste boli policajtom?“

Poirot nenamietal, že už položila tri.

Hľadela naňho prižmúrenými očami. „Niekde, kde sa rozpráva po francúzsky, ale nie vo Francúzsku, však? Všimla som si, ako sa tvárite, keď o vás ostatné dievčatá hovoria *ten Francúz*.“

Poirot sa usmial. Možno by sa jej predsa len mal predstaviť. „Som Hercule Poirot, mademoiselle. Z Belgicka. Nesmierne ma teší.“ Podal jej ruku.

Potriasla mu ju. „Fee Springová. Vlastne Euphemia, ale každý ma volá Fee. Keby museli vyslovovať celé meno, nikdy by sa nedostali k tomu, čo mi vlastne chcú povedať. Hoci, nie že by to zase bola až taká ujma.“

„Viete, ako sa volá mademoiselle Jennie celým menom?“

Fee kývla k Poirotovmu stolu – z plného taniera sa ešte vždy parilo. „Najedzte sa. Hneď som pri vás, len taký fukot.“ Prudko cúvla a zatvorila mu dvere pred nosom.

Poirot sa vrátil na miesto. Asi by si mal vziať k srdcu radu Fee Springovej a opäť sa venovať hovädziemu rezňu. Bolo však príjemné zhovárať sa s niekým, kto si všíma detaily. Hercule Poirot sa s podobnými ľuďmi nestretával často.

Fee sa vynorila so šálkou v ruke – bez tanierika! Usrkla si z nej a sadla si na stoličku, ktorú uvoľnila Jennie. Poirotovi sa podarilo nezareagovať na zvuk.

„Neviem o Jennie veľa,“ spustila. „Len toľko, čo som pochy-

tila z útržkov jej rečí. Pracuje u nejakej panej v bohatom dome. Aj tam býva. Preto sem pravidelne chodíeva, kupuje pre lady kávu a zákusky, na slávnostné obedy, večierky a tak. Cestuje cez celé mesto, raz to spomenula. Mnoho našich štamgastov meria dlhú cestu. A Jennie si zakaždým niečo objedná. „Ako zvyčajne, prosím,“ vravíeva ako nejaká dáma. Ale ten spôsob má naučený, nie vrozený. Preto hovorí dosť málo, aby sa neprezradila.“

„Prepáčte,“ prerušil ju Poirot, „ale ako viete, že mademoiselle Jennie tak nerozpráva odjakživa?“

„Lebo som taký tón reči ešte nepočula. Zdá sa mi umelý.“

Fee Springová neochotne priznala, že si nie je istá, no odkedy vraj Jennie pozná, vždy rozprávala, akoby bola z vyššej spoločnosti.

„A môžem o nej ešte povedať, že je čajová. Aspoň toto má v hlave v poriadku.“

„Čajová?“

„Presne tak.“ Privoňala k Poirotovej šálke. „Vy všetci, čo pijete radšej kávu, by ste sa podľa mňa mali dať vyšetriť.“

„A neviete meno tej panej, u ktorej Jennie pracuje, ani adresu?“

„Nie. Ani ako sa Jennie volá priezviskom. Iba toľko, že pred pár rokmi mala zlomené srdce. To mi raz povedala.“

„Zlomené srdce? A z čoho?“

„Dôvod je vždy len jeden,“ rozhodne vyhlásila Fee. „Priamy zásah.“

„Chcem len poznamenať, že existuje niekoľko príčin: neopätovaná láska, tragická strata milovanej osoby v mladom veku...“

„No, to som sa nikdy nedozvedela,“ odvetila Fee s trpkosťou v hlase. „A už sa zrejme ani nedozviem. Povedala len to jediné. Viete, problém je, že Jennie veľa nerozpráva. Ani keby ďalej sedela vedľa vás, viac by ste z nej nedostali. Je príšerne ponorená do seba. Rýpe sa v tom, čo sa jej stalo, nech je to čokoľvek.“

Ponorená do seba... Tie slová prebudili v Poirotovi spomienku na štvrtkový večer spred niekoľkých týždňov.

„A nekladie otázky, *n'est-ce-pas*? Nezaujíma ju rozhovor ani spoločenská konverzácia? Nestojí o novinky zo života iných ľudí?“

„Presne!“ žasla Fee. „Nemá v sebe ani štipku zvedavosti. V živote som nepoznala nikoho, kto je taký pohrúžený do svojich problémov. Nevníma okolitý svet a nás v ňom. Nikdy sa vás nespýta, ako sa máte, ako sa vám darí.“ Fee naklonila hlavu. „Máte pozorovací talent, človeče.“

„Viem len to, čo som pochytil z vašich rozhovorov s ostatnými mi čašníčkami, mademoiselle.“

Fee očervenela. „Nevedela som, že nás počúvate.“

Poirot ju nemienil ďalej uvádzať do pomykova, preto jej nepovedal, že sa vždy teší na jej poznámky na adresu návštevníkov. Jedného napríklad volala Pán celkom. Vždy keď si objednal jedlo, vzápätí objednávku zrušil, lebo mu nebolo celkom po chuti.

Rád by sa Fee spýtal, akú prezývku prifarila jemu – možno dakajú narážku na jeho extravagantné fúzy – no momentálne na to nebola vhodná chvíľa.

„Takže mademoiselle Jennie nedbá o svoje okolie,“ zamyslene konštatoval Poirot, „no nepatrí ani k tým, čo sa nezaujímajú o životy a názory iných, ale zato vo veľkom rozprávajú o sebe – nemám pravdu?“

Fee zdvihla obočie. „Vynikajúci postreh. Opäť správne. Nie, Jennie nehovorí o sebe. Odpovedá na otázky, ale iba skratkovito. Nemá rada, keď ju niekto vytrhne z myšlienok. Stráži si svoj skrytý poklad – hoci jej neprináša šťastie. Dávno som prestala pátrať, o čo vlastne ide.“

„Takže sa vráta v bolesti,“ zamumlal Poirot. „A v pocite ohrozenia.“

„Vravela, že jej niečo hrozí?“

„*Oui, mademoiselle*. Mrzí ma, že som ju nestihol zadržať. Keby sa jej niečo stalo...“ Poirot pokrútil hlavou a v duchu mu pre-

letela ľútosť za spokojnosťou, s akou sem prišiel. Buchol dlaňou do stola, aby spečatil rozhodnutie. „Zajtra ráno sa vrátim. Hovoríte, že sem chodieval často? Nájdem ju, kým sa hrozba naplní. Tentoraz bude Hercule Poirot rýchlejší.“

„Rýchly či pomalý, všetko jedno. Jennie nikto nenájde, aj keby ju mal rovno pod nosom, a nikto jej nepomôže.“ Vstala a vzala Poirotov tanier. „Škoda si nechať kvôli tomu vychladnúť jedlo,“ vyhlásila.

VRAŽDY V TROCH IZBÁCH

2

Tak sa to celé začalo, vo štvrtkový večer siedmeho februára 1929 s Herculom Poirotom, Jennie a Fee Springovou medzi nakláňajúcimi sa regálmi plnými čajníkov v Pleasant's Coffe House.

Teda, aspoň sa zdalo. Nie som si istý, či príbehy z reálneho života majú vôbec nejaké začiatky a konce. Keď sa k nim ne-skôr priblížite z ktorejkoľvek strany, zistíte, že siahajú do neko-nečnej minulosti a pokračujú do nedozernej budúcnosti. Nikdy sa nedá urobiť čiara a povedať: „Tak, a hotovo.“

Skutočné udalosti našťastie majú hrdinky a hrdinov. Ja som však medzi nich tentoraz nepatril a zrejme nikdy ani nebudem.

V onen štvrtkový večer som v kaviarni nebol, no spomenulo sa moje meno – Edward Catchpool, Poirotov priateľ zo Scotland Yardu, tridsiatnik (mám tridsaťdva, aby som bol presný). Rozhodol som sa však, že sa pokúsim zaplniť medzery vo svojej osobnej skúsenosti a zaznamenať celý Jennin príbeh. Chvala-bohu, mám svedectvo Hercula Poirota – a veru neexistuje hod-novernejší pozorovateľ.

Píšem výlučne pre seba. Keď skončím, budem si zápisky čítať znova a znova, kým slová, na ktorých spočynie môj zrak, ne-prestanú vo mne vyvolávať zdesenie, aké sa ma zmocňuje

teraz, keď ich kladiem na papier. Kým otázku: „Ako sa to mohlo stať?“ nenahradí konštatovanie: „Áno, toto sa stalo.“

A musím sa zamyslieť nad lepším názvom, než je „*Príbeh Jennie*“. To je veľmi slabý titul.

S Herculom Poirotom som sa zoznámil šesť týždňov pred oným štvrtkovým večerom, vtedy, keď si prenajal izbu v londýnskom penzióne pani Blanche Unsworthovej. Je to priestranná a čistulinká vilka s pomerne strohým štvorcovým priečelím a interiérom, ktorý neomylné prezrádza ženskú ruku – všade samé výšivky a dečky. Niekedy sa obávam, že sa na mňa pred odchodom do práce nalepí nejaká levanduľová ozdôbka zo salóna.

Na rozdiel odo mňa Poirot nie je stály, ale iba prechodný obyvateľ. „Mienim si užiť najmenej mesiac pokojného ničnerobenia,“ oznámil mi hneď prvý večer po príchode. Vyhlásil to tak rázne, akoby chcel naznačiť, aby som sa ho neopovažoval obťažovať. „Môj mozog je unavený,“ vysvetľoval. „Závitý pracovali príliš rýchlo... Verím, že tu spomalia.“

Spýtal som sa ho, odkiaľ je, a očakával som odpoveď, že z Francúzska. Až o čosi neskôr som sa dozvedel, že je Belgičan. Namiesto odpovede na moju otázku vtedy podišiel k oknu, odtiahol čipkovú záclonu a ukázal na elegantnú rozľahlú budovu vzdialenú asi sto metrov. „Tam bývate?“ žasol som. Nazdával som sa, že žartuje.

„*Oui*. Nerád sa zdržiavam ďaleko od domova,“ vysvetľoval. „A som rád, že ho vidím, nádherný pohľad!“ Hrdo sa kochal vyhlídkou na obytné sídlo, až som nadobudol dojem, že na mňa celkom zabudol. „Cestovanie je nádherné,“ ozval sa vzápätí. „Podnetné, ale únavné. Keby som však nikam nešiel, Poirotova hlava by si neodpočinula! Vždy by sa objavilo čosi, čo by ju vyrušilo. Doma človeka ľahko nájdú. Zakaždým by prikvitol niekto známy alebo neznámy s neodkladnou záležitosťou, *comme toujours*, vždy náramne súrnou. A malé sivé bunky by sa opäť namáhali a nemali by čas obnoviť energiu. Stačí, ak sa o Poirotovi vie, že na istý čas opustil Londýn, a on

si zatiaľ oddychuje neďaleko, na známom mieste, kde ho nikto nevyrušuje.“

Kým rozprával, celý čas som prikyvoval, akoby jeho slová zneli dokonale logicky, a rozmýšľal som, či sa z ľudí s pribúdajúcim vekom stávajú čoraz väčší čudáci.

Vo štvrtok pani Unsworthová nevarieva večeru, lebo navštevuje sestru svojho nebohého manžela. A tak Poirot objavil Pleasant's Coffee House. Vysvetlil mi, že sa nemôže ukázať v niektorom z podnikov, kde pravidelne jedáva – vyhlásil o sebe, že je odcestovaný. Požiadal ma teda, aby som mu poradil miesto, kam sa dá nielen ísť, *mon ami*, ale kde je aj vynikajúca kuchyňa. Odporučil som mu teda Pleasant's, neveľkú, trochu netradičnú kaviareň, do ktorej sa však ľudia, čo ju raz navštívili, radi vracajú znova a znova.

V onen osudný štvrtkový večer – keď sa tam Poirot zoznámil s Jennie – dorazil domov nezvyčajne neskoro, bolo už desať hodín aj desať minút. Sedel som v salóne pri kozube, no nie a nie sa zohriať. Len čo sa vchodové dvere otvorili a zavreli, ozvala sa Blanche Unsworthová, čosi šepkala. Zrejme naňho čakala v hale.

Nepočul som presne, čo hovorí, ale tušil som: mala obavy a ich príčinou som bol ja. Vrátila sa od švagrinej o pol desiatej a hneď sa jej zdalo, že so mnou nie je čosi v poriadku. Vyzeral som vraj príšerne – akoby som nejedol a nespál. A aj mi to povedala. Mimochodom, netuším, ako pôsobí človek, ktorý jeden deň neje. Že by som bol štíhlejší než pri raňajkách?

Obzrela si ma z rôznych uhlov a ponúkla mi rozličné liečebné prostriedky, ktoré by mi údajne pomohli, počnúc tými najobľúbenejšími, ako sú jedlá, nápoje a ochota vypočuť ma. Keď som nimi pohrdol – čo najsľušnejšie, ako sa len dalo –, presedlala na bizarnejšie metódy: vankúš naplnený bylinkami, čosi smradľavé, no podľa všetkého liečivé v tmavomodrej fľaške, vraj si to mám naliať do kúpeľa.

S poďakovaním som odmietol. Zúfalo sa začala obzerať po miestnosti v nádeji, že objaví ešte čosi uzdravujúce, čo by mi mohla podstrčiť.

Zjavne teraz naliehala na Poirota, aby ma presvedčil, nech od nej prijmem nevábne voňajúcu tekutinu v modrej fľaši a zázračný vankúš.

Vo štvrtok sa Poirot väčšinou vracia z večere okolo deviatej a potom si ešte číta v salóne. Ja som dorazil z hotela Bloxham o štvrt na desať a nemienil som myslieť na to, čo som tam videl; tešil som sa, že nájdem Poirota v jeho obľúbenom kresle a porozprávame sa o všedných maličkostiach ako zvyčajne.

No nebol tam. Jeho neprítomnosť ma zvláštne zasiahla – akoby som stratil pôdu pod nohami. Poirot je typ človeka, ktorý nemení svoje zvyklosti. „Pravidelný denný režim, Catchpool, prispieva k vyrovnanej mysli,“ vravieval. A teraz už najmenej štvrthodinu meškal!

Keď som o pol desiatej počul buchnúť dvere, dúfal som, že je to on, no prišla Blanche Unsworthová. Zúfalo som si vzdychol. Keď ste nervózni, vôbec netúžite po spoločnosti človeka, ktorý rozradostene vytvára zbytočný rozruch okolo ničoho.

Obával som sa, že na druhý deň nebudem schopný vrátiť sa do hotela Bloxham, no vedel som, že musím. A na to som takisto nechcel myslieť.

„Teraz,“ uvažoval som, „keď Poirot konečne prišiel, aj on si o mňa začne robiť starosti, lebo mu ich Blanche Unsworthová naočkuje.“ Asi by mi bolo teraz najlepšie samému. Ak sa nemôžem nenútené zhovárať o niečom zábavnom, radšej by som sa nerozprával vôbec.

Poirot vošiel do salóna, ešte vždy v kabáte a s klobúkom na hlave, a zavrel za sebou dvere. Čakal som prívál otázok, no namiesto toho iba trochu neprítomne poznamenal: „Je neskoro. Chodil som po uliciach, hľadal, a čo som dosiahol? Nič, akurát som prišiel neskoro.“

Áno, bol znepokojený, ale nie pre mňa, netrápilo ho, či som jedol alebo či budem jesť. Náramne sa mi uľavilo. „Hľadali ste?“ spýtal som sa.

„Oui. Istú ženu, Jennie. Dúfam, že ešte nedošlo k vražde a žije.“

„K vražde?“ Zazdalo sa mi, že mi opäť uniká pôda pod no-